

MARIANA MICHALSKÁ
ZÁHADA STAREHO DOMU

VYDALO MEA2000 s. r. o.
© Všechny autorské práva sú vyhrazené.
ISBN 978-80-560-0406-7

Mariana Michalská

ZÁHADA STARÉHO DOMU

Technická spolupráca: Ondrejkočiová Viktória, Kitlei Karol

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Rok vydania: 2021

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0406-7

„Prestaň byť väzňom minulosti. Bola to len lekcia, nie doživotný rozsudok.“

(FB, Silný človek)

Keď sa Jana rozhodla kúpiť starý dom, všetci ju odhovárali.

„Si normálna?“ - vraveli.

„Však tam nikto nebýval od roku Pána. Vraví sa, že tam straší.“

„Až také zlé to iste nebude.“ - usmievala sa na podobné ohradenia.

„Posledný majiteľ tam býval v roku 1865. Treba to len trochu dať do „pucu“ a dom bude ako lusk.“

Bola sa v ňom prvý krát pozrieť asi pred piatimi rokmi a veľmi jej učaroval. Peňazí vtedy nemala nazvyš, a tak ho pár rokov len chodila obdivovať a dúfala, že ho nepredajú.

K domu patrila obrovitánska záhrada, dosť zanedbaná a celý pozemok obkolesoval vysokánsky kovový plot a brána s tepaním.

Fakt vyzeral ako strašidelný dom. Spomenula si na kadejaké horory, kde sa podobné domy vyskytovali. A tento presne do toho obrazu zapadal. História bola tiež veľmi zaujímavá.

Postavili ho v 16. storočí a odvtedy sa tam vystriedali štyri rody. Prvej rodine tam zomrelo dieťa hned' po narodení. Pani domu to neunesla a dom hned' za tým predala inej rodine.

Tí zasa deti mať nemohli, ale pán domu veľmi holdoval alkoholu a kartám. Keď sa jednej noci vracal z podobného záťahu, prepadli ho, okradli a zabili priamo pred bránou domu. Manželka zo služobníctvom tam ešte chvíľu bývala, ale z toho mála čo jej ostalo, nevládala dom udržiavať a tak ho opustila.

Dom skoro dve storočia stál ladom a skladom, kým ho kúpil jeden miestny zeman pre svoju dcéru ako svadobný dar. Tejto rodine sa, napodiv, celkom darilo. Muž si otvoril fabriku na výrobu skla a žena doučovala francúzštinu a latinčinu. Po čase sa im narodili štyri deti. A práve to najmladšie tam vraj začalo počuť divné zvuky – plač dieťaťa a hrkotanie bránou zakaždým po polnoci. Vydržali tam desať rokov.

Deti sa rozliezli po mestách, vydali sa a poženili a starým ten dom bol priveľký. A tak sa presťahovali na vidiek a dom opäť dostal nového majiteľa, starého a nevrleho.

Skôr, ako by ho potreboval, nevedel čo s peniazmi.

Pristáhoval sa tam s dvomi slúžkami a starým majordómom.

Deti nemal a ani ich nemal rád. Vždy ich odháňal od brány palicou, keď si prišli niečo pýtať. No a na Vianoce – aspoň tak sa hovorilo – ho pochytilo akési šialenstvo.

Vraj mu v noci do postele vliezlo akési dieťa. Zburcoval celý dom a všetci ho hľadali až do svitania. Samozrejme – nič nenašli. Horšie bolo, že sa to opakovalo takmer každú noc.

Starý pán to neuniesol a obesil sa v spálni na luster.

Služobníctvo zo strachu ušlo a dom ostal opustený. Nik ho nekúpil, ani len do podnájmu nevzal, pretože sa rozkríкло, že tam straší.

Teda až doteraz. Jana zdedila peniaze po starých rodičoch, predala svoj byt a kúpila vytúžený dom. Nebol drahý.

Realitka bola rada, že sa ho zbavila a tak ho predala za cenu trojizbového bytu. Isteže, dom po toľkoročnom neobývaní potreboval značnú rekonštrukciu. Ale ťažkú hlavu si s ňou nerobila. Vonku začalo skoré leto a tak sa rozhodla, že kým sa dom zrekonštruuje, bude bývať v stane v záhrade.

Aj tak chcela dohliadať na robotníkov, ktorým sa tu veľmi pracovať nechcelo, keďže vedeli, kam idú. Navyše to bola kultúrna pamiatka a bolo treba dodržať isté parametre a symetriu, takže istejšie bolo byť pri tom. V práci si vzala mesačnú dovolenku, aby tiež priložila ruku k dielu. Dom pozostával z dvanástich miestností, kuchyne, štyroch kúpeľní, obrovskej vstupnej haly a dvoch pivníc. Trochu ďalej od domu bol malý záhradný domček, ktorý sa rozhodla využívať na letné ubytovanie, keďže pozostával z kuchyne a jednej miestnosti. Roboty bolo ako na kostole a do jesene by už chcela bývať v dome.

Ako prvé teda chcela dať do poriadku ten domček, aby mala aspoň strechu nad hlavou v prípade nepriaznivého počasia.

A okrem toho, odniekiaľ zohnala nejakú záhradnícku firmu, ktorá jej mala upraviť neskutočne zanedbanú záhradu. Zvažovala, či by sa dom nedal prerobiť na penzión alebo hotel. Toľko miestností aj tak nevyužije a na udržiavanie takého objektu treba fúru peňazí. Po opravách exteriéru sa rozhodne čo s interiérom.

---- ... ----

Práce prebiehali celkom dobre. Robilo sa od svitu do mrku. Na noc tam ostávala len ona. Majstri chodili domov. Ani za nič by tam neboli ostali cez noc. Na dome pribudla nová strecha a z domu zmizla stará omietka. Od pondelka pribudne nová, nech už dom nepôsobí tak strašidelne a fádne. Cez víkend robotníci nechodili a tak mala možnosť na bližšiu obhliadku interiéru domu.

Bol tu starý nábytok, ktorý sa však dal zrekonštruovať, koberce a tapisérie boli však už na veľa miestach rozpadnuté a prežraté od molí. Záclony a závesy detto. Teda – až na jednu izbu. Tam to vyzeralo, akoby sa majiteľ len včera odsťahoval. Bola zariadená v ružovej farbe, teda s istotou vedela, že je to izba dámy.

„Ale ako je to možné?“ - hýtala.

„Veď tu nikto nebýval minimálne dvesto rokov.“

„Si si istá?“ - zaznelo odniekiaľ.

Vlasy sa jej zježili na hlave. Poobzerala sa, ale bola tu sama.

„Asi sa mi to len zdalo.“ - pomyslela si.

Rozhliadla sa po izbe. V strede trónila obrovská posteľ z nebesami, v kúte bol zlatoružový toaletný stolík, na ktorom stáli flakóny s parfumami a dokonca kefa na vlasy. Dotkla sa jej končekmi prstov.

„Ktovie, čo sa stalo majiteľke, že to dokázala tu zanechať.“

Taká nádhera. Otvorila niektoré flakóny. Parfumy stále voňali.

Už podľa vône usúdila, že to nebude lacná toaletná vôňa. Naľavo od postele stála velikánska staromódna skriňa. Keď ju otvorila, viselo tam množstvo staromódnych ženských šiat. Čo bolo zvláštne na nich? Neboli prežraté od molí! Akoby len včera došli od krajčírky!

„Ale veď to predsa nie je možné!“ - krútila neveriacky hlavou.

„Prečo myslíš?“ - zasa ten hlas.

Až ju trhlo. Rýchlo sa otočila, ale zasa tam nikto nebol.

„Je tu niekto?“ - opýtala sa nahlas trasľavým hlasom.

Nikto. Len ticho až muchy bolo počuť. Zavrela skriňu aj dvere na izbe a zišla po schodoch dolu. Vľavo od vstupných dverí bol vchod do kuchyne. Pobrala sa teda tam. V kuchyni to vyzeralo podobne ako hore v spálni. Riad síce niesol stopy prachu, ale na dvestoročné neupratovanie vyzeral výborne. Všade viseli cínové príbory, varechy, misy a kotle, v skrinkách ostali cínové hrnce a iný riad.

Spľaskla rukami.